

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017. Ζ' ΛΟΥΚΑ.

Αναστασίας οσιομάρτυρος Της Ρωμαίας,
Αβραμίου οσίου
Έτος 10^ο Τεύχος 456

«ΜΗ ΦΟΒΟΥ... ΜΟΝΟΝ ΠΙΣΤΕΥΕ»

(π. Γεώργιος Δορμπαράκης)

Διπλό θαύμα του Κυρίου καταγράφει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα: πρώτον, την ανάσταση της κόρης του αρχισυνάγωγου Ιάειρου, καθώς ο Κύριος ανταποκρίθηκε στο αίτημά του και πήγε στο σπίτι του καταρχάς για να τη θεραπεύσει, δείγμα και πάλι ότι είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, και δεύτερον, μέχρι να φτάσει εκεί, τη θεραπεία μιας αιμορροούσας γυναίκας, την οποία

θεραπεύει με έναν ανεπίγνωστο για τους πολλούς τρόπο. Μόνον όταν θα αποκαλύψει την «εξελθούσαν δύναμιν» από Αυτόν, τότε η θεραπευμένη γυναίκα θα παρουσιαστεί τρέμοντας ενώπιόν Του, για να φανερώσει τη θεραπεία της και να εισπράξει το «η πίστις σου σέσωκέ σε». Θα μπορούσε κανείς να πει ότι πραγματοποιεί ο Κύριος και τρίτο θαύμα, σε ψυχολογικό και πνευματικό επίπεδο, όταν στρέφεται στον τραγικό πατέρα που καταρρέει προφανώς από το άκουσμα της είδησης του θανάτου της κόρης του, και τον ανυψώνει λέγοντας τον μη φυσικό για τα δεδομένα της στιγμής λόγο: «μη

φοβού· μόνον πίστευε και σωθήσεται η θυγάτηρ σου».

«Μη φοβού». Η προτροπή αυτή του Κυρίου πράγματι πρέπει να θεωρηθεί παράδοξη και μη φυσική, για τα δεδομένα της στιγμής. Διότι τι πιο φυσικό ένας πατέρας στο άκουσμα του θανάτου του παιδιού του να «παγώνει» και να νιώθει ότι καταρρέει; Ο φόβος που φαίνεται ότι τον καταλαμβάνει είναι η αντίδραση καθενός ανθρώπου που θα ευρισκόταν στη δική του θέση. Με το δεδομένο μάλιστα της κοινής ανθρώπινης φύσης, που βιώνει τα ίδια σχετικώς προβλήματα στον κόσμο τούτο, όπως και τις ίδιες χαρές, μπορούμε να καταλάβουμε ότι ο τραγικός πατέρας τη στιγμή εκείνη θα ένιωθε ότι χάνεται το έδαφος κάτω από τα πόδια του, ότι οποιαδήποτε ασφάλεια μπορούσε να έχει κρημνίζεται, ότι εισέρχεται στα θανατερά δίχτυα του ίδιου του θανάτου. Ο θάνατος έρχεται ενώπιος ενώπιω του μέσα από τον θάνατο της «προέκτασης» του εαυτού του, του ίδιου του νεαρού παιδιού του. Ο πατέρας Ιάειρος εκείνη τη στιγμή της είδησης ότι η κόρη του πέθανε πρέπει να βίωσε την απόλυτη μοναξιά του χαμένου και χωρίς στήριγμα ανθρώπου που πέφτει στο κενό, συνεπώς βίωσε ένα αίσθημα κόλασης. Διότι τι άλλο είναι η κόλαση από την αίσθηση του απόλυτου κενού και της απόλυτης μοναξιάς;

Ο Κύριος ως παντογνώστης και καρδιογνώστης διέγνωσε αμέσως την τραγικότητα του Ιάειρου. Κι ήταν ο μόνος στον κόσμο που μπορούσε να γνωρίζει επακριβώς το τι σημαίνει φόβος. Διότι είναι ο Δημιουργός του κόσμου και μάλιστα του ανθρώπου, τον οποίο δημιούργησε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του, προικισμένο άρα με όλες τις χαρές και τις δυνάμεις Του, έστω εν σπέρματι, κατά συνέπεια χωρίς ο φόβος να κυριαρχεί στην ύπαρξή του. Όσο ο άνθρωπος ήταν ενωμένος με τον Θεό, ζώντας εν υπακοή και χαρά προς Εκείνον, ο φόβος δεν υφίστατο. Ο φόβος δυστυχώς εισήλθε στη ζωή του, από τη στιγμή της ανταρσίας του απέναντι στον Κύριο και Θεό του, ήταν δηλαδή ένα από τα τιμήματα που εισέπραξε από την αμαρτία του. Η Αγία Γραφή, ήδη απαρχής με το βιβλίο της Γενέσεως, μας δίνει τη διάσταση αυτή: μετά την πτώση στην αμαρτία, οι πρωτόπλαστοι ακούνε τη φωνή του Θεού, του Πατέρα και Δημιουργού τους, και φοβούνται: «Ἦκουσα της φωνῆς Σου και εφοβήθην». Κι ο φόβος αυτός ως καρπός της αμαρτίας δεν ήταν μόνον εν σχέσει προς τον Θεό, αλλά και προς τον συνάνθρωπο και προς τη φύση όλη. Διότι η αλλοίωση της σχέσης με τον Θεό επηρεάζει όλες τις σχέσεις του ανθρώπου, με άλλα λόγια ο άνθρωπος φοβάται πια και τον άλλο άνθρωπο – ο άλλος δεν είναι ο φίλος και ο αδελφός, αλλά ο αντίπαλος και η απειλή του – όπως και όλη τη δημιουργία – η φύση γίνεται πια εχθρική προς αυτόν. Μπορεί σ' ένα βαθμό ο φόβος να τον βοήθησε έκτοτε στο να βρίσκεται σε μία εγρήγορση και μία κινητοποίηση ανακαλύπτοντας και εφευρίσκοντας πράγματα για την επιβίωσή του, συνεπώς πολιτιστικά να δημιουργεί, όμως δεν παύει να είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας, άρα μιας μη φυσιολογικής

καταστάσεως του ανθρώπου.

Αλλά αν ο Κύριος ήταν και είναι ο μόνος που μπορεί στο έσχατο βάθος να διαγνώσει τα ανθρώπινα αρνητικά συναισθήματα, είναι και ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει ουσιαστικά και δραστικά τον άνθρωπο στο να τα υπερβεί. Και η υπέρβαση αυτή δεν γίνεται με έναν αρνητικό τρόπο, αλλά με τον κατεξοχήν θετικό. Δηλαδή, στην προτροπή «μη φοβού» - η παρουσία του Θεού στον άνθρωπο συνοδεύεται πάντοτε με αυτήν την προτροπή: «μη φοβού», «μη φοβείσθε» - υπάρχει ο προσανατολισμός και η θετική ώθηση: «μόνον πίστευε». Με άλλα λόγια, για τον Κύριο, δηλαδή την αλήθεια, η υπέρβαση του φόβου – του όποιου φόβου, ακόμη και του επιτεταμένου και παράλογου φόβου, όπως είναι η φοβία – πραγματοποιείται εκεί που ο άνθρωπος ανοίγεται στο πέλαγος της πίστεως. Κι όχι μιας οποιασδήποτε πίστεως, αλλά αυτής που συνδέεται με τον πρόσωπό Του, με την αποδοχή δηλαδή του Ίδιου ως Σωτήρα και Λυτρωτή του ανθρώπου. Ο άνθρωπος, μετά τον ερχομό του Χριστού, που θα πιστέψει σ' Εκείνον και θα Τον ζήσει μέσα στο ζωντανό σώμα Του την Εκκλησία, θα διαπιστώσει εμπειρικά και ορατά ότι δεν έχει φόβους, πολύ περισσότερο φοβίες. Καλύτερα: τους όποιους φόβους του μπορεί και τους ελέγχει και τους υπερβαίνει, γνωρίζοντας ότι ως μέλος του Χριστού ευρίσκεται μέσα σ' Εκείνου την καθημερινή Πρόνοια, μέσα όχι απλώς στην αγκαλιά Του, αλλά στο κέντρο της «καρδιάς» Του. Αν ο Κύριος βεβαίωσε ότι και το παραμικρότερο πουλάκι και χορταράκι είναι αντικείμενο της φροντίδας Του, ότι τίποτε δεν είναι «επιλεησμένον» ενώπιόν Του, πόσο περισσότερο τούτο ισχύει για εμάς τους κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του ανθρώπους, και μάλιστα τους βαπτισμένους και χρισμένους πιστούς Του, τους ενσωματωμένους δηλαδή στο άγιο Σώμα Του, τους ενδεδυμένους από Αυτόν τον Ίδιο;

Αυτή η βαθειά αλήθεια που γίνεται εμπειρία ζωής από τον πιστό έκανε και τον άγιο Χρυσόστομο να διαλαλεί, σαν να μιλούσε ο ίδιος ο Κύριος μέσα από τον ίδιο: «Εγώ πατήρ, φησίν ο Χριστός, εγώ αδελφός, εγώ νυμφίος, εγώ οικία, εγώ τροφή, εγώ ιμάτιον, εγώ ρίζα, εγώ θεμέλιος, παν όπερ αν θέλοις εγώ...Εγώ φίλος και μέλος και κεφαλή και αδελφός και αδελφή και μήτηρ, πάντα εγώ· μόνον οικείως έχε προς εμέ». Αν είχαμε πνευματικά μάτια ανοικτά, θα βλέπαμε ότι πλημμυριζόμαστε διαρκώς από το φως, την αλήθεια, τη ζωή και την αγάπη. Θα βλέπαμε στον εαυτό μας, στον κάθε συνάνθρωπο, σε όλη τη δημιουργία την πανάγαθη παρουσία του Θεού! Κι όχι μόνον αυτό. Θα μπορούσαμε να νιώσουμε την ευεργετική παρουσία και στην ψυχή και στο σώμα μας του φύλακα αγγέλου μας. Διότι ο Θεός μάς έθεσε προστάτη από τη στιγμή που βαπτιστήκαμε, άγγελο φωτεινό, να μας περιτειχίζει και να μας σκέπει. «Τείχισον ημάς αγίοις Σου αγγέλοις»,

λέμε κάθε βράδυ στο απόδειπνο. «Άγιε άγγελε, ο εφεστώς της αθλίας μου ψυχής και ταλαιπώρου μου ζωής» προχωρούμε παρακάτω στην ίδια προσευχή, και «φύλαξ και σκεπαστής της αθλίας μου ψυχής και του σώματος».

Γι' αυτό τελικώς και κανείς δεν μπορεί να βλάψει τον Χριστιανό, είτε θηρίο είναι αυτό είτε πονηρός άνθρωπος είτε ο ίδιος ο αρχέκακος διάβολος. Διότι προστάτη έχει όλον τον κόσμο των αγγέλων, κυρίως όμως τον Χριστό και τους αγίους Του. «Ει ο Θεός υπέρ ημών, τις καθ' ημών;» θα φωνάξει ο απόστολος Παύλος. Δεν είναι υπερβολή λοιπόν αυτά που διαβάζουμε στους Πατέρες μας, όπως για παράδειγμα στον άγιο Ισαάκ τον Σύρο: «Μη σε ταραξεί καθόλου – γράφει στον τρίτο του λόγο – ο λογισμός του φόβου...αλλά μάλλον πίστευε ότι έχεις φύλακα τον ίδιο τον Θεό που είναι μαζί σου, και την ακρίβεια γι' αυτό ας σε πληροφορήσει η φρόνησή σου, ότι συ με όλη τη δημιουργία είστε δούλοι ενός και του ιδίου δεσπότη, ο Οποίος με ένα μόνο νεύμα Του κινεί και σαλεύει, και ημερώνει και οικονομεί τα πάντα, και κανείς δούλος δεν μπορεί να βλάψει κανέναν από τους συνδούλους του χωρίς να το παραχωρήσει Εκείνος, που προνοεί και κυβερνά τα πάντα. Καθότι ούτε οι δαίμονες, ούτε τα βλαπτικά θηρία, ούτε οι κακοί άνθρωποι μπορούν να εκπληρώσουν το κακό τους θέλημα για αφανισμό και απώλεια του άλλου, όταν δεν θέλει ο κυβερνών τα πάντα Θεός. Αλλά και όταν θέλει, δίνει και όρια σ' αυτά, κατά πόσο πρέπει να βλάψουν».

Για τον πραγματικό χριστιανό λοιπόν ο φόβος υφίσταται μεν, αλλά δεν έχει τη δύναμη να τον καταβάλλει. Πολύ περισσότερο δεν αφήνει ο χριστιανός χώρο μέσα του να αναπτυχτεί οποιαδήποτε φοβία, παράλογος δηλαδή, όπως είπαμε, και επιτεταμμένος φόβος. Αρκεί να υπάρχει η προϋπόθεση που θέτει ο Κύριος: η πίστη σ' Αυτόν. Ο Κύριος το ξεκαθάρισε: το αντίδοτο του φόβου είναι η πίστη. «Μη φοβού· μόνον πίστευε» είπε στον Ιάειρο, το ίδιο λέει και σε κάθε χριστιανό της εποχής μας. Κι αλλού: «Μη ταρασέσθω υμών η καρδία μηδέ δειλιάτω. Πιστεύετε εις τον Θεόν και εις εμέ πιστεύετε». Κι εννοείται ότι μαζί με την πίστη πρέπει να υπάρχει και η αγάπη. Διότι μόνον τότε η πίστη είναι ζωντανή. «Πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη» κατά τον απόστολο Παύλο. Άρα όσο πιστεύω και αγαπώ, τόσο και δεν φοβάμαι. «Φόβος ουκ έστιν εν τη αγάπη» θα πει ο ευαγγελιστής της αγάπης, άγιος Ιωάννης, «αλλ' η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον». Ό,τι λοιπόν φοβόμαστε και φαίνεται ότι μας διαλύει εσωτερικά, ας το δούμε μέσα στον Θεό και κάτω από το πατρικό Του βλέμμα. Αμέσως θα έρθει στις φυσιολογικές του διαστάσεις. Και μάλλον τότε θα γίνουμε και εμείς μέτοχοι του ίδιου θαύματος που βίωσε και ο Ιάειρος.